

РЕШЕНИЕ

№ 3399

гр. София, 24.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. IV-Б СЪСТАВ, в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Станимира Иванова

Членове: Райна Мартинова
Георги Стоев

при участието на секретаря Капка Н. Лозева
като разгледа докладваното от Станимира Иванова Въззивно гражданско дело № 20211100513779 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 и сл. ГПК.

С Решение № 20168013/04.08.2021г. по гр.д. № 69273 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 61-ви състав „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** е осъдено да заплати на И. Г. И., ЕГН ***** сумите в размери и на основание, както следва: на основание на чл. 200 от КТ и чл. 86 от ЗЗД сумата от **5932,99 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 29.11.2019г. до изплащането ѝ, представляващи обезщетение за претърпени **имуществени** вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на 04.06.2001г., представляващи пропуснатата полза – разлика между минималния осигурителен доход от 18260лв. за периода 01.12.2016г. до 30.11.2019г. и получената пенсия за инвалидност от 12237,01лв. за този период; сумата от **755,13лв.**, представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата от 5932,99лв. за периода от първо число на месеца, следващ този, за който е дължимо месечното възнаграждение до 28.11.2019г.; на основание на чл. 78, ал. 1 от ГПК съдебни разноски от **498,76лв.**, като Ч. Д. Д., ЕГН ***** е осъден да заплати на „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** по предявен евентуален обратен иск с правно основание на чл. 54 от ЗЗД сумата от 5932,99лв. при условие, че „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** плати тази сума на И. Г. И., ЕГН *****; „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** е осъдено да заплати по сметка на СРС разноски от 153,95лв., Ч. Д. Д. е осъден да заплати по сметка на СРС разноски по обратния иск в размер на 267,52лв., като неоснователни са **отхвърлени**

исковете на **И. Г. И.**, ЕГН ***** срещу „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** за заплащане на основание на чл. 200 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за горницата над **5932,99лв. до предявен размер от 11032,99лв.**, представляващи обезщетение за претърпени **имуществени** вреди в резултат на трудова злополука, настъпила на 04.06.2001г., представляващи пропуснатата полза – разлика между минималния осигурителен доход от 18260лв. за периода 01.12.2016г. до 30.11.2019г. и получената пенсия за инвалидност от 12237,01лв. за този период; за горницата над **755,13лв. до предявен размер от 2000лв.**, като обезщетение за забава на плащането на главницата за периода до 28.11.2019г., като **И. Г. И.**, ЕГН ***** е осъден да заплати на „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** на основание на чл. 78, ал. 3 от ГПК съдебни разноски от **48,68лв.**

Срещу така постановено решение е депозирана въззивна жалба вх. № 25153211/19.10.2021г. по регистъра на СРС изпратена по пощата на 05.10.2021г. от ответника по главните искове на „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** в частта, в която исковете са уважени. Изложил е съображения, че решението в тази част е недопустимо, неправилно, постановено при нарушение на съдопроизводствени правила и на материалния закон, необосновано. Посочил е, че за процесния период нямало решение на ТЕЛК с което да се признава инвалидност на ищеца. Експертното решение от 2002г. не било четливо и било негодно да установи период на инвалидност. Задълженията били погасени по давност, защото срок на същата започвал да тече на 13.08.2002г. В нарушение на разпоредбата на чл. 637, ал. 6 от ТЗ СРС се бил произнесъл по иск по чл. 86 от ЗЗД. С решение от 31.05.2010г. бил обявен в несъстоятелност и недопустимо било да се образуват нови производства по имуществени дела срещу него. В случая иск по чл. 86 от ЗЗД не бил трудов спор и не важало изключението за трудови спорове. Предявяването на иск за забава глобална сума било неоснователно, защото лихвите се дължали както и обезщетенията месечно. Претендирал е разноски.

Въззиваемият – ищец на И. Г. И., ЕГН ***** е оспорил жалбата. Посочил е, че решението в обжалваната от ищеца част е правилно. Не било нужно да се представи решение на ТЕЛК, за да се уважи иска. Освен това по делото били представени две решения на ТЕЛК, това от 2002г. установявало че през юни 2001г. е претърпял вреди от трудова злополука, както и състоянието му. Четливо копие на това решение било представено с молбата от 12.05.2021г. Обезщетението се дължало от момента, в който е изискуемо, от този момент започвала да тече и погасителната давност, процесния период бил от 2016г. до 2019г., към подаване на исквата молба не бил изтекъл погасителния давностен срок. В случая настъпването на вредите било сигурно, размерът им бил установим, увреждането му било необратимо. Искът по чл. 86 от ЗЗД бил акцесорен, неговата съдба следвала тази на главния иск по чл. 200 от КТ, поради което и предявяването и на иск по чл. 86 от ЗЗД било допустимо. Претендирал е разноски. Оспорил е претенцията за

разноски на насрещната страна.

Третото лице помагач на К. АД-в несъстоятелност и ответник по евентуалния обратен иск - **Ч. Д. Д.**, ЕГН ***** е посочил, че жалбата е основателна. Претендирал е разноски.

Съдът, след като прецени доводите на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

Първоинстанционният съд е сезиран с искова молба вх. № 2031486/29.11.2019г. на **И. Г. И.**, ЕГН ***** срещу „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК ****, с която е поискал от съда да осъди ответника на основание на **чл. 200 от КТ и чл. 86 от ЗЗД** да му заплати сумите, както следва: сумата от **11032,99 лв.**, ведно със законната лихва от подаване на исковата молба - 29.11.2019г. до изплащането ѝ, представляващи обезщетение за претърпени **имуществени** вреди в резултат на трудова злополука , настъпила на 04.06.2001г., представляващи пропуснатата полза – разлика между минималния осигурителен доход за периода 01.12.2016г. до 30.11.2019г. и получената пенсия за инвалидност за този период; сумата от **2000 лв.**, представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата за периода от първо число на месеца , следващ този, за който е дължимо съответното месечното възнаграждение до 28.11.2019г. Навел е твърдения, че работел при ответника като „машинист на технологичен кран”, на 04.06.2001г. претърпял трудова злополука призната за такава с Разпореждане на НОИ № 1667/31.07.2001г., в резултат на трудовата злополука загубил крака си, с влезли в сила съдебни решения му били присъдени обезщетение за неимуществени вреди от 30 000лв., както и обезщетение за претърпени имуществени вреди от 193,80лв. за периода до 31.03.2002г., сумата от 5368,19лв. за периода от 01.04.2002г. до 01.04.2005г., лихва от 01.04.2002г. представляващи разлика между получавано трудово възнаграждение и обезщетение за временна нетрудоспособност С решение от 16.07.2010г. по дело 5236/2009г. било признато за установено съществуването на неприето в производството по несъстоятелност вземане на ищеца срещу ответника за 7784,14лв. представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди от трудовата злополука за периода от 01.04.2005г. до 01.09.2008г. С Решение от 11.10.2013г. по дело 45026/2012г. на СРС ответникът бил осъден да му плати 4529,59лв. представляващи разлика между трудовото възнаграждение и пенсията за инвалидност за периода от 01.09.2008г. до 31.05.2010г., както и 1463,42лв. лихва за забава на плащането ѝ . С Решение от 10.09.2014г. ответникът бил осъден да му заплати 15014,36лв. обезщетение за претърпени имуществени вреди от трудовата злополука за периода от 01.06.2010г. до 30.11.2013г., както и лихва от 2000лв. Посочил е, че в процесния период от 36 месеца имало разлика в неполученото трудово възнаграждение и пенсията за инвалидност в размер на процесната сума и ответникът отговарял за плащането ѝ по чл. 200 от КТ, изпаднал в забава на плащането на главницата. Претендирал е разноски.

Ответникът „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК **** в предоставения му срок за отговор е оспорил исковете. Посочил е, че бил обявен в несъстоятелност с решение от 31.05.2010г., длъжността на ищеца била премахната и дори и да е бил здрав ищец през процесния период, то правоотношението му щяло да бъде прекратено и нямало да получава трудово възнаграждение. Иск по чл. 86 от ЗЗД бил имуществен и недопустимо било предявяването му, защото ответникът бил обявен в несъстоятелност. За процесния период ищецът не разполагал с Решение на ТЕЛК и нямал право на обезщетение. Едва след решение на ТЕЛК ищецът би имал право на такова независимо от това дали увреждания са необратими. Само ТЕЛК можело да признае неработоспособност и то за определен срок. Ако решението на ТЕЛК определяло пожизнена неработоспособност то вредите ставала изискуеми с постановяването му, защото вредите били предвидими. Така от момента на постановяването на решението на ТЕЛК започвала да тече погасителната давност за процесните вземания и същите били погасени по давност. **Предявил е евентуален обратен иск по чл. 54 от ЗЗД срещу Ч. Д. Д., ЕГН ****** за сумите, за които срещу него предявен иска, като е посочил, че Д. бил виновен за настъпването на трудовата злополука като провел виновно противоправно поведение, нарушил правила за движение по пътищата и реализирал ПТП с ищеца, отиващ на работа, да което била постановено Решение по НОХД 10815/2001г. по описа на СРС. Претендирал е разноски.

Третото лице помагач на К. АД-в несъстоятелност и ответник по евентуални обратен иск - **Ч. Д. Д., ЕГН ******* е оспорил исковете. Посочил е, че за деянието вече бил осъден, сумата била непосилна за него, работодателят бил отговорен пред своя работник К. АД следвало да прекрати договора си с ищеца, не го направил и това негово бездействие давало основание на процесните претенции, поради което и не следвало той да отговаря по исковете. Задълженията били погасени по давност. Претендирал е разноски.

По делото са приети неоспорени от страните трудов договор от 24.04.1998г., допълнително споразумение от 16.07.1999г., от 06.08.2002г., , протокол за резултати от разследване на злополука, Разпореждане № 1667/31.07.2001г. на НОИ, съгласно които И. И. е работил в К.”АД на длъжността „машинист на технологичен кран” при основно месечно възнаграждение към 06.08.2002г. от 308лв. и допълнително такова за прослужено време от 0,8%, на 04.06.2001г. е претърпял трудова злополука, настъпила на път за работа, когато претърпял ПТП.

Прието е ЕР на ТЕЛК № 3848/13.08.2002г. в четлив препис на лист 148 от дело на СРС, съгласно което на ищеца е определена инвалидност до 01.08.2005г. поради общо заболяване - 65% и трудова злополука – 80%, като трудовата злополука е довела до „ампутацио фенорис синистри”, дата на инвалидизация е посочена като 13.08.2002г., посочено е че носи постоянна протеза.

Прието е ЕР на ТЕЛК № 0868/20.02.2002г. съгласно което ищецът е освидетелстван във връзка с травматична ампутация на крака.

Прието е Решение от 01.10.2002г. по НОХД 10815/2001г. на СРС с което Ч. Д. Д. е признат за виновен в това, че на 04.06.2001г. в гр. София на бул. „Европа” и бул. „Годеч” е нарушил правила на чл. 20 от Закона за движение по пътищата и по непредпазливост е причинил на И. Г. И. тежка телесна повреда, изразяваща се в размачкване на лява подбедрица, наложило ампутация на левия крак, като след деянието е направил всичко зависещо от него за оказване на помощ на пострадалия – престъпление по чл. 343а, ал.1 буква „а” пр.1 вр. с чл. 343, ал.1, буква „б”, пр. 1 вр. чл. 342, ал.1 пр. 3 от НК, освободен е от наказателна отговорност и му е наложено административно наказание.

Приети са Решение от 03.10.2002г. и Решение от 05.01.2004г. по дело № 974/2001г. на СГС, Решение от 11.05.2005г. по дело № 591/2004г. на САС, влезли в сила на 13.12.2005г., с които К. АД е осъдено да заплати на И. Г. И. на основание на чл. 200 от КТ във връзка с трудовата злополука от 04.06.2001г. сумата от 30 000 обезщетение за претърпени неимуществени вреди и обезщетение за претърпени имуществени вреди от 193,80лв. за периода от 04.06.2001г. до 31.03.2002г., представляващи разлика между получавано трудово възнаграждение и обезщетение за временна нетрудоспособност.

Приети са Решение от 12.09.2005г. по дело № 2019/2005г. на СРС, Решение от 09.07.2007г. по дело № 9/2006г. на СГС, влезли в сила на 28.08.2007г., с които К. АД е осъдено да заплати на И. Г. И. на основание на чл. 200 от КТ във връзка с трудовата злополука от 04.06.2001г. сумата от 5368,19лв. за периода от 01.04.2002г. до 01.04.2005г., представляващи разлика между получавано трудово възнаграждение и обезщетение за временна нетрудоспособност.

Прието е влязло в сила на 24.08.2010г. Решение от 16.07.2010г. по дело № 5236/2009г. на СГС, с което е признато за установено съществуването на неприето в производството по несъстоятелност вземане на ищеца срещу ответника за 7784,14лв. представляващи обезщетение за претърпени имуществени вреди от трудовата злополука за периода от **01.04.2005г. до 01.09.2008г.**-разлика между трудовото възнаграждение и получаваното обезщетение за временна нетрудоспособност.

Прието е Решение от 11.10.2013г. по дело № 45026/2012г. на СРС, Решение от 08.01.2016г. по дело № 13116/2015г. на СГС, с което К. АД е осъдено да заплати на И. Г. И. на основание на чл. 200 от КТ във връзка с трудовата злополука от 04.06.2001г. сумата от 4529,59лв. за периода от **01.09.2008г. до 31.05.2010г.**, представляващи разлика между получавано трудово възнаграждение и пенсията; сумата от 1463,42лв. представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата до 24.09.2012г.

Прието е неприсъствено Решение от 10.09.2014г. по дело № 2010/2014г. на

СРС, с което К. АД е осъдено да заплати на И. Г. И. на основание на чл. 200 от КТ във връзка с трудовата злополука от 04.06.2001г. сумата от 15014,36лв. за периода **от 01.06.2010г. до 30.11.2013г.** ., представляващи разлика между получавано трудово възнаграждение и пенсията за инвалидност; сумата от 2000 лв. представляващи обезщетение за забава на плащането на главницата до 30.11.2013г..

Прието е неоспорено от страните удостоверение от 09.10.2019г., издадено от НОИ съгласно което за периода от 01.01.2016г. до 30.10.2019г. И. И. е получавал пенсия в месечен размер от по 330,02лв. до май 2016г.; след това до юни 2017г. в месечен размер от по 337,79лв.; след това до юни 2018г. в месечен размер от по 345,12лв.; след това до декември 2018г. в месечен размер от по 357,06лв.; след това до март 2019г. в месечен размер от по 325,97лв.; за април 2019г. – 365,98лв; за май и юни 2019г. в месечен размер от по 325,98лв.; след това до октомври 2019г. включително в месечен размер от по 344,56лв.

Прието е Решение от 31.05.2010г. по дело № 95/2007г. на СГС с което К. АД е обявено в несъстоятелност, постановено е прекратяване на дейността му.

С приетото по делото неоспорено от страните заключение по съдебно-счетоводната експертиза вещото лице след запознаване с документи по делото е посочило, че минималния осигурителен доход за процесния период за дължността, която ищецът е заемал преди трудовата злополука – „машинист на технологичен кран” е в размер на 18260лв., а получената от ищеца за този период пенсия е в размер на 12327,01лв. Разликата между тези суми била 5932,99лв., като лихва за забава определена върху всяка месечна разлика между осигурителен доход и получена пенсия , изчислена от 01-во число на месеца следващ съответния месец за която се дължи до 30.11.2019г. е в размер на общо 755,13лв.

С оглед на така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Съгласно разпоредбата на чл. 269 от ГПК въззивния съд се произнася служебно по валидността на решението а по допустимостта му – в обжалваната част. По останалите въпроси въззивния съд е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение **е валидно и в обжалваната част е допустимо.** Неоснователни са доводите на въззивника че иска за обезщетение за забава на плащането на главницата е недопустим на основание на чл. 637, ал. 6 от ТЗ. Претенцията намира своето основание в изпадането в забава на плащане на суми, дължими по трудово правоотношение. Приложимостта на чл. 86 от ЗЗД в случая се обосновава с липса на специална уредба в КТ на обезщетението за забава за плащане на обезщетението по чл. 200 от КТ, поради което и съобразно препращащата разпоредба на чл. 212 от КТ приложим е общия граждански закон. Това

обаче не променя характера на спора за това вземане – той е трудов спор по смисъла на чл. 357 от КТ и на чл. 637, ал. 6, т.2 от ТЗ. Прецизната правна квалификация на иска за забава в случая е чл. 212 от КТ вр. с чл. 86 от ЗЗД. В случая част от правопораждащия фактически състав на вземането за забава включва съществуването на главница по чл. 200 от КТ, тоест трудово правоотношение между страните по време на което е настъпила трудова злополука и са претърпени вреди. При така възприето както вземането по чл. 200 от КТ, така и акцесорното му вземане за обезщетение за забава на плащането му са трудов спор. С оглед гореизложеното съдът приема, че обезщетението за забава за плащането на обезщетение по чл. 200 от КТ попада в хипотезата на чл. 637, ал. 6, т. 2 от ТЗ и доводи на въззивника в обратния смисъл са неоснователни.

Претенцията на забава е предявена като месечно вземане и това ясно личи от формулирания петитум на исковата молба, доводите на въззивника в обратния смисъл са неоснователни.

По правилността на решението в обжалваната част:

Съгласно разпоредбата на чл.200 във връзка с чл.358, ал.1, т.3 вр. с ал.2, т.1 от КТ (в сила от 01.01.1987г.) за вреди от трудова злополука, причинили временна нетрудоспособност, 50% ТНР, инвалидност или смърт работодателят отговаря имуществено, независимо от това дали негов орган или друг негов работник има вина за настъпването им, като искът следва да се предяви до 3 години от деня, в който правото е станало изискуемо или е могло да бъде упражнено.

Разпоредба на чл.200 от КТ е с материално-правен характер и урежда взаимоотношенията между работодател и работник занапред, тоест за всички вреди, настъпили преди влизане в сила на КТ (ДВ, бр.26 и бр.27 от 1986г., в сила от 01.01.1987г.), отговорността на работодателя се реализира по реда на чл.49 от ЗЗД, а настъпилите след това вреди- по реда на чл.200 от КТ (В този смисъл т.1 и т.2 от ТР №45/19.04.1990г. по гр.д.№33/1989г.). Дали претенцията следва да се разгледа като такава по чл.49 от ЗЗД или по чл.200 от КТ и дали следва да се приложи давностния срок по чл.358 от КТ или този по ЗЗД зависи от момента на настъпване на правопораждащия факт, на който се основава претенцията за обезщетение. Съдът приема, че този правопораждащ факт е решението на компетентните органи, установяващо наличие на трудова злополука. Това е така, защото едва от този момент за увреденият е настъпила възможността да претендира обезщетение за претърпените вреди включително и за лихва за забава.

Доколкото в конкретния случай се претендират вреди от трудова злополука, настъпила на 04.06.2001гг., тоест след влизане в сила на КТ, то съдът приема, че приложимия в конкретния случай закон е КТ.

Отговорността на работодателя по чл. 200 от КТ е безвиновна отговорност с много по-широк обхват и по-облекчен фактически състав от деликтната отговорност по ЗЗД. За се ангажира отговорността на работодателя по чл.200

от КТ е достатъчно да се установи наличието на трудово правоотношение между страните, факта на трудовата злополука и наличието на вреди – имуществени и неимуществени, претърпени в причинно-следствена връзка със злополуката.

Дължимото обезщетение обхваща разликата между претърпените вреди, вкл. пропуснатата полза и получената пенсия/обезщетение от общественото осигуряване/застрахователна сума – арг. по чл. 200, ал. 3 и ал. 4 от КТ. При хипотезата на иск на пострадал работник размера на имуществената вреда се съобразява с размера на трудовото възнаграждение, които би получил, ако не беше увреден от трудовата злополука.

Съдът приема, че по делото се установява от приетите и неоспорени от страните писмени доказателства, че през време на трудово правоотношение между страните, възникнало на основание на валиден писмен трудов договор, ищецът по време на изпълнение на трудовите си задължения при ответника като „машинист на технологичен кран” на път за работа е претърпял трудова злополука - ПТП, при която е получил увреждания на здравето, в следствие на което му е ампутиран левия крак и носи постоянна протеза, че получената през процесния период от НОИ пенсия за инвалидност е в размер на 12327,01лв. , а минималния осигурителен доход за длъжността е в размер на 18260лв., разликата е **5932,99лв.** и лихвата за забава, определена върху всяка месечна разлика между осигурителен доход и получена пенсия , изчислена от 01-во число на месеца следващ съответния месец, за който се дължи до 30.11.2019г. е в размер на общо **755,13лв.** Тези обстоятелства се установяват от приетите по делото писмени доказателства, заключение по съдебно-счетоводна експертиза, които не са оспорени от страните и съдът кредитира като вярно и задълбочено, неопровергано от останалите събрани доказателства. С въззивната жалба не са въведени оплаквания срещу изводите на СРС, че обезщетението по чл. 200 от КТ следва да се определи като разлика между минималния осигурителен доход за длъжността и получаваната от ищеца пенсия, защото заеманата от ищеца длъжност вече не съществува при ответника, не са въведени оплаквания и срещу изводите на съда за момент на изпадане в забава на плащането и за размер на обезщетението за забава, както и за размер на обезщетението по чл. 200 от КТ, при обосноваване на тези изводи районният съд не е допуснал нарушение на императивна правна норма, поради което и при съобразяване на ограниченията по чл. 269 от ГПК съдът приема за установено по делото, че обезщетението по чл. 200 от КТ в случая е разлика между минималния осигурителен доход за длъжността и получаваната от ищеца пенсия която за процесния период е 5932,99лв., обезщетението за забава за плащането на всяка месечна разлика между дохода и пенсията за всеки отделен месец считано от 1-во число на следващия месец до 30.11.2019г. е в размер на 755,13лв.

Съдът приема за установена по делото причинно-следствената връзка между трудовата злополука и пропуснатата от ищеца полза в размер на

5932,99лв. , представляваща разликата между минималния осигурителен доход за длъжността му и получаваната от ищеца пенсия през процесния период. Експертното решение на ТЕЛК/НЕЛК е официален удостоверителен документ на установените в него факти, и същото е основание да се ангажира отговорността по чл. 200 КТ на работодателя. Влезлите в сила експертни решения на експертните лекарски комисии са задължителни за всички лица, органи и организации в страната. Допуснати от ТЕЛК/НЕЛК нарушения и грешки могат да се отстранят в производство по оспорване на решението на комисията по административен ред, като с това право разполага, както осигурителя, така и работника / служителя. Инцидентно гражданският съд не може да коригира влязло в сила решение на ТЕЛК/НЕЛК поради неправилност, нито да установява факти, които са от компетентността на лекарската комисия. /В този смисъл Решение № 44/26.03.2021г. на ВКС по дело № 1822/2020г. на ВКС, III-то Г.О.; Решение № 130/18.12.2020г. по дело № 3252/2019г. на ВКС, III-то Г.О., Решение № 238 от 22.06.2011 г. по гр. д. № 841/2010 г. на ВКС, IV-то Г.О.; Решение № 132/11.07.2019г. по дело № 3496/2018г. на ВКС, III-то Г.О./. В случая приетите по делото протокол за резултати от трудова злополука, Разпореждане от 2001г. на НОИ, приетите по делото две ЕР на ТЕЛК от 2002г., решенията по съдебните дела между страните по исковете по чл. 200 от КТ установяват причинно-следствената връзка между претърпяната от ищеца трудова злополука през 2001г. и пропускането да получи дохода от 5932,99лв. през процесния период.

Неоснователни са доводите на въззивника, че Решение на ТЕЛК от 13.08.2002г. било нечетливо - същото е представено в четлив препис с молба на ищеца от 12.05.2021г. Разпореждането на НОИ, както и двете решения на ТЕЛК установяват причинно - следствена връзка между трудовата злополука от 2001г. и ампутирането на левия крак на ищеца, поради което и установено по делото е, че нетрудоспособността на ищеца, причинена от трудовата злополука и невъзможността на ищеца да получи трудово възнаграждение през процесния период са в причинно-следствена връзка. Този извод следва при съобразяване на характера на увреждането, получено при трудовата злополука и необратимостта му – ампутация на крак, както и от установеното в ЕР на ТЕЛК от 13.08.2002г., че се ползва постоянна протеза, че това увреждане е в причинно следствена връзка от трудовата злополука и води до 80% нетрудоспособност на ищеца. В подкрепа на извода на съда е безспорното по делото обстоятелство, че ищецът получава пенсия за инвалидност в следствие на трудовата злополука. Следва да се посочи, че причинно-следствената връзка между трудовата злополука и невъзможността да се получава доход в размер на минималния осигурителен доход за длъжността е установено от приетите по делото решения по дела между страните с предмет вземане по чл. 200 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за предходни периоди, които обвързват страните със сила на пресъдено нещо за горепосочените обстоятелства. Не се твърди и не се установява по делото да е настъпила промяна в здравословното състояние на ищеца след постановяване

на Решение на Телк от 2002г. и след приключване на съдебното дирене по делата между страните по чл. 200 от КТ за предходни периоди. При така установеното съдът приема, че в конкретния случай е установена причинно-следствената връзка между пропуснатите ползи на ищеца да получи като доход сумата от 5932,99лв. и трудовата злополука от 04.06.2001г., доводи на въззивника в обратния смисъл са неоснователни.

Неоснователни са възраженията на въззивника за недължимост на сумите поради погасяването на задълженията **по давност**. Срокът на погасителната давност за процесните вземания е 3 години, началния момент на тази давност е изискуемостта на задълженията. В случая не се твърди експес на заболяването, нито се твърди от страните че здравословното състояние на ищеца е променено след постановяване на ЕР на ТЕЛК от 2002г., съответно приключване на съдебното дирене по съдебните дела, водени между страните с предмет вземания по чл. 200 от КТ и чл. 86 от ЗЗД за предходни периоди. Установяването на причинно-следствена връзка между вредите и трудовата злополука е само едно от условията за възникването и за настъпване на изискуемостта на процесните вземания. Допълнителен елемент за правопораждащия фактически състав на вземанията в случая е настъпването на вредата, тоест пропускането на ползата, за която е предявен иска. Моментът на установяване на разликите в доходите на ищеца е допълнителен елемент за определяне на изискуемостта на вземането му по чл. 200 от КТ. Това е така, защото действителното проявление на вредите е необходимо условие, за да може да се упражни правото по чл. 200 от КТ /В този смисъл Решение № 160/17.05.2010г. по дело № 29/2009г. на ВКС, IV-то Г.О.; Решение № 243/01.04.2010г. по дело № 772/2009г. на ВКС, III-то Г.О.; Решение № 235/01.07.2013г. по дело № 1194/2012г. на ВКС, III-то Г.О./. В конкретния случай претенциите са с начален момент 01.12.2016г., исквата молба е подадена на 29.11.2019г., поради което и възражението за погасяването на вземанията поради изтекла погасителна давност е неоснователно.

При този изход на делото по главните икове в уважената им част правилно е разгледан и уважен евентуалния обратен иск.

С оглед гореизложеното решението на СРС в обжалваната част следва да бъде потвърдено.

По отговорността за разноските:

С оглед изхода на делото разноските в производството следва да се възложат в тежест на въззивника и той следва да бъде осъден да заплати на въззиваемия-ищец разноски за производство пред СГС в размер на 971,93лв.

Мотивиран от гореизложеното, Софийски градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 20168013/04.08.2021г. по гр.д. № 69273 по описа за 2020г. на Софийски районен съд, 61-ви състав в обжалваната част.

ОСЪЖДА „К.”АД - в несъстоятелност, ЕИК ** с адрес: гр. София, кв. **** да заплати на И. Г. И., ЕГН **** с адрес гр. София, ул. **** и съдебен адрес: адв. С., ул. ****, офис 9 , гр. София на основание на чл. 78, ал. 1 от ГПК сумата от 971,93лв. /деветстотин седемдесет и един лева и 0,93лв/, представляващи съдебни разноски за производство пред СГС.**

Решението може да се обжалва пред Върховния касационен съд в едномесечен срок от съобщаването му при условията на чл. 280 от ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____